

"Mọi chuyện kết thúc đi...vĩnh viễn"

"Tôi □hết anh cũng không còn có để giày vò tôi nữa, tôi muốn được gặp con...con à? Mẹ gần đến rồi đây"

Đôi mắt lơ mờ, cơ thể buông lỏng, đôi môi mỉm cười thật tươi như đang chào đón cái □hết, dưới sàn nhà lạnh lẽo máu đã kết đọng tạo thành một vũng lớn, Uyên Khanh chậm chậm khép kín đôi mi, thật sự quá mệt mỏi, khi con người bị dồn ép, họ sẽ nghĩ quẩn chọn cái □hết để kết thúc, Uyên Khanh cũng không ngoại lệ, cô dần dần bất tỉnh.

Trong cơn mê man cô cảm nhận được một giọng nói. Họ xì xào bên tai, nhưng cô không nghe được. Quái lạ vẫn chưa □hết sao?

"Cảm ơn cô đã đưa Uyên Khanh đến bệnh viện kịp thời"

"Không...không có gì? Tôi vẫn còn nợ Nhã Uyên Khanh nhiều lắm, chừng này chưa là gì"

Mĩ Nhu khép nép, lịch sự trả lời, nét mặt toát lên vẻ lo lắng, cũng may ban nãy, Mỹ Nhu lựa lúc Minh Khang đi công tác, mạo gan lén lút đem đồ ăn lên cho Uyên Khanh thì mới trông thấy cảnh cô đại dột tự vẫn.

"Phải rồi! Minh Khang không biết chuyện này chứ"

"Khang Tổng đi công tác hai hôm nữa mới về"

"Vậy cô cứ về, Uyên Khanh ở đây tôi sẽ tự chăm sóc lo liệu? Hi vọng chuyện này cô không để Minh Khang biết"

Mĩ Nhu nhã nhặn dạ, thấp người cúi đầu chào Trác Phàm, trước khi rời khỏi Mỹ Nhu nhìn Uyên Khanh lần cuối, xem ra tình hình đã ổn, cô cũng được truyền máu, nghỉ ngơi tĩnh dưỡng sẽ mau bình phục thôi, hi vọng rằng ngày Uyên Khanh xuất viện sẽ sớm hơn Minh Khang về nước

Mĩ Nhu nào có gan để Minh Khang biết cơ chứ, vì trước khi đi hẳn đã dặn trông chừng Uyên Khanh cẩn thận, tuy không cho ăn nhưng vẫn cho uống, nếu để Uyên Khanh xảy ra chuyện gì Mỹ Nhu cũng khó bề sống yên ổn với hẳn.

Trác Phàm túc trực nguyên ngày cạnh cô, tối đó gần 12h đêm Uyên Khanh có dấu hiệu nghỉ, cô nhúc nhích người, cảm giác thấy đau đau xung quanh mát rượi thoang thoang mùi thơm nhẹ, còn có âm thanh của máy hỗ trợ đo nhịp tim.

Đôi lông mày thanh tú bỗng chốc nhăn lại, rốt cuộc cô đang ở đâu? Trên thiên đàng sao? Uyên Khanh chậm rãi mở mắt, hóa ra không phải? Cô đang trong bệnh viện

Cô quay đầu, ánh mắt nhìn xuống thì phát hiện Trác Phàm gục đầu bên giường cô cử động nhẹ thì anh bất ngờ tỉnh giấc.

"Uyên Khanh em tỉnh rồi sao"

"Em...vẫn chưa □hết, tại sao không để em □hết đi"

"Em không muốn sống nữa? Em muốn kết thúc mọi chuyện"

"Uyên Khanh? Em hãy tự xem lại bản thân mình đi"

“Em đang yếu đuối để ai xem? Em tự biến cuộc sống mình trở nên thê thảm đấy”

Trác Phàm lớn giọng quát thẳng vào mặt cô, đánh thức đi ý định muốn ù hểch chóc, Nhã Uyên Khanh của ngày xưa mạnh mẽ kiên cường biết mấy? Còn bây giờ chỉ toàn nghĩ đến những điều tiêu cực, anh biết cô rất đau khổ, nhưng anh có thể giúp tại sao không nhờ
Sắc mặt Uyên Khanh nhợt nhạt, cô nằm im lìm trên chiếc giường lạnh thính không nói gì, cô quá vô dụng quá thê thảm, quá nhu nhược. Phải Trác Phàm nói đúng.

“Uyên Khanh? Anh cứu sống em, không phải để nghe mấy câu này”

Trác Phàm đứng bật dậy, ánh mắt quyết liệt, lạnh lùng nhìn cô chằm chằm nói tiếp.

“Em có 2 sự lựa chọn”

“Trả thù hoặc ù hểch”

“Suy nghĩ kỹ rồi đến tìm anh, anh đợi câu trả lời của em”

Dứt lời Trác Phàm quay lưng rời khỏi, căn phòng bỗng nhiên trở nên yên ắng. Cô định yếu đuối đến bao giờ? Muốn bị Minh Khang đàn áp nữa sao? Mặc dù hợp đồng đã giao ước cô phải sinh con trai, nhưng có nhiều thứ Minh Khang quá tàn ác, nhất là ý niệm trọng nam kinh nữ coi thường mạng sống.

4 giờ sáng, tại phòng làm việc, anh thức trắng một đêm, phía ngoài tiếng mở cửa vang lên. Uyên Khanh yếu ớt vịn vào thanh truyền nước tiến gần lại bàn lớn.

“Giúp em, khiến Tống Minh Khanh trả giá”

P/s: Vì sao lại trả thù khi chính cô phá vỡ hợp đồng thì mình giải thích là do Minh Khang cũng quá ác thường xuyên bạo hành nên việc trả thù thêm là điều dĩ nhiên nha.